

JACKIE

Uiterekend op de dag dat de politiek-correcte media pleite lagen van de verkiezing van Donald Trump, had Monty de première van "Jackie" geprogrammeerd. Het leed van een presidentsvrouwe, zeg maar.

Jackie is het eerste stuk van Haeck & Bogaert, twee dames die door het Antwerpse cultuurcentrum Monty zijn ontdekt als theaterensemble. Monty is zijn tijd doorgaans ver vooruit, de "kulturfactorij" promoot aankomende talenten in hun beginperiode lang voor ze de toppodia van de Singel mogen bestijgen. Haeck & Bogaert zijn pas afgestudeerd aan het Ritcs. Jackie was hun eerste avondvullend stuk en het was een schot in de roos. Dat het op sommige punten nog haperde is dus amper een verwijt.

Haeck & Bogaert verdiepten zich in het leven van Jacqueline Bouvier, beter bekend als de First Lady onder VS-president John Kennedy en als de latere vrouw van de Griekse reder Onassis. Ze wilden hoe politici als beroemdheid functioneren. "Jackie" beperkt zich tot de ongelukkige periode met Kennedy en dat is ook goed, want daardoor is het één af geheel.

Pastoor Munte

Op 22 november 1963 stond de wereld stil. Niet zoals na de verkiezing van Donald Trump op 9 november 2016. Toen stond de wereld niet stil, toen reageerde vooral de globalistische elite "geschokt" en "verbijsterd" omdat ze vervreemd is van de massa die ze bevoogdt.

Nee, op 22 november 1963 was dat even anders. Toen stond de wereld echt stil. Ik weet nog goed hoe ik als tienjarig jongetje thuiskwam van school. Het sneeuwde lichtjes en moeder kwam van het veld waar ze spruiten was gaan plukken. Ze keek me bedrukt aan en wist: "Nu is president Kennedy doodgeschoten". Ik was sprakeloos en miljoenen met mij. Tot in de kleinste Vlaamse dorpjes waar pastoor Munte nog de plak zwaaide, was iedereen de kluts kwijt. Het was een kolossale smet op de Trente Glorieuses, de wonderjaren van na de oorlog.

Robijn

De manier waarop Jackie Kennedy de moordaanslag beleefde was één van de twee hoogtepunten van het stuk. Haeck & Bogaert spelen beiden Jackie. Een narcistische ontduubeling, waarbij ze soms tegen elkaar en soms te zamen praten, soms met vertraging hetzelfde zeggen. In strakke zwarte pakjes en met parelsnoer om de nek herbeleven ze in een kaal decor wat de First Lady op die novembermiddag voelde. Hoe een stukje hersen in haar decolleté spatte en haar tepel hard werd. Hoe ze op de presidentiële auto kroop omdat ze iets als een robijn zag weggrollen en ze die koste wat kost wilde vastgrijpen, terwijl die "robijn" uit het brein van haar zieltoegende man kwam. Hoe het zonlicht in een plas warm bloed kleine kristalletjes schiep. Hoe ze zich echt samen-voelde met haar man, "een volmaakt scheikundige assimilatie". Hoe ze van icoon verwerd tot eenzame weduwe, omringd door de dood. Een prachtige ingetogen uiteenzetting was dat.

Geen kuchje

Op dat moment werd het muisstil in de zaal, geen voet die schuifelt, geen bankje dat piept, geen kuchje. Het bewijst dat de icoon van vijftig jaar geleden nog altijd leeft. Maar het bewijst ook dat Haeck & Bogaert dit verhaal sober, sereen en indrukwekkend vorm hebben gegeven. Zonder muziek, zonder decor (op twee uitgerolde matten na) en aanvankelijk zonder beelden. Later krijgen we de Zaprudertapes te zien. De bewegingen die Haeck & Bogaert dan achter het doek uitvoeren hadden niet hoeven.

Jackie vertelt verder hoe ze tijdens haar hele leven met Kennedy onder de pillen zat en hoe ze al zijn minnaressen moest verdragen zonder dat de president hierover met haar sprak.

Marilyn Monroe

Heel mooi vorm gegeven is de cabarateske scene waarin de beide Jackies elk aan een terrastafeltje hun jaloezie tegenover Marilyn Monroe ventileren. Vreselijke jaloezie is dat. En rauwe frustratie over de catastrofale gevolgen van de zwijgzaamheid van Jackies man over zijn scheve schaatsen. Karikaturaal in beeld gebracht, maar puik

gedaan. De twee dames paffen en zuipen daarbij wat af: vier sigaretten en bijna een volle fles wijn elk lijkt wat overdadig voor één scène, zij het dan een lange.

Trump

Hoewel het stuk geen moment verveelt zijn er toch nog een paar kinderziektes. Niet alle overgangen tussen de verschillende onderdelen van Jackie verlopen vlot en dat hindert de opbouw van de spanning. De dames spreken bij wijlen te stil, zelfs voor mensen op de eerste rij. Dat stoort vooral wanneer ze samen een melancholisch liedje ten beste geven en die weemoed verloren gaat. En was nodig om hele passages in het Engels en een enkele zelfs in het Spaans te debiteren?

Of nog: moesten ze de toeschouwers bij herhaling vragen of die een reeks grappen over Kennedy (en één obligate grap over Trump) ook echt wel gesnapt hadden? Misschien wàs het nodig, ik weet het niet. "Het is niet de eerste zwarte familie die Trump uit zijn huis heeft gezet", schaterde de ene Jackie. En toegegeven, niet iedereen vatte hem onmiddellijk, er moest wat nagedacht worden.

Louis Lamarck

JACKIE, door Haeck & Bogaert/Monty, nog op 11 november in Antwerpen, 19 november in Kortrijk, 2 december in Mechelen; en verder op tournee in 2017

*****